

Johnson Semi-Automatic Rifle, cal. .30, M1941

7,62 mm Karabin
samopowtarzalny Johnson Semi-
Automatic Rifle, cal. .30,
M1941

Historia konstrukcji

Karabin samopowtarzalny opracował w 1934 roku Melvin Maynard Johnson Jr. właściciel amerykańskich zakładów Johnson Automatics, Inc. w Cranston. W sierpniu 1936 roku przeprowadzono testy wojskowe pierwszego prototypu, po których wprowadzono kilka modyfikacji, z których najlepiej widoczną było zastosowanie magazynka stałego o pojemności 10 naboii. Niestety standaryzacja karabinu Garand M1 zamknęła szanse na wprowadzenie go do masowej produkcji na potrzeby wojsk lądowych USA. Na bazie konstrukcji podstawowej powstał także prototyp ręcznego karabinu maszynowego. W tej sytuacji konstruktor zainteresował swoją bronią wojska Holenderskich Indii Wschodnich. Pierwsze egzemplarze dotarły do odbiorcy na przełomie 1941 i 1942 roku. Upadek holenderskiej kolonii

spowodował że w magazynach producenta zostały duże ilości broni.

Obawa rychłego przystąpienia USA do wojny spowodowało przeprowadzenie badań porównawczych z karabinami Garand M1 oraz Springfield M1903 w 1940 roku, a następnie złożenie we wrześniu 1941 roku zamówienia na 100 egzemplarzy do testów operacyjnych przez Piechotę Morską USA (US Marine Corps). Broń tego typu trafiła na wyposażenie kilku amerykańskich jednostek do zadań specjalnych (m.in. Raiders Marine). W 1944 roku powstała nowa wersja broni, która nie była dalej rozwijana.

Papua-Nowa Gwinea, 1944 rok

Opis konstrukcji

Automatyka broni wykorzystywała energię krótkiego odrzutu lufy. Po strzale zamek cofał się początkowo wraz z lufą, po czym w wyniku obrotu zamka następowało jego odryglowanie. Zastosowano celownik przeziernikowy wyskalowany od 100 do 1000 jardów, z możliwością regulowania w poziomie. Zasilanie z jednorzędowych magazynków pudełkowych przyłączanych z lewej strony komory zamkowej. Konstrukcja magazynka umożliwiała doładowanie za pomocą standardowej łódki nabojujowej.

Zastosowana amunicja

Naboje były fabrycznie pakowane w 20-nabojowe opakowania kartonowe.

1. Zwykła Cartridge, Caliber .30, Ball, M2:

Długość naboju: 84,8 mm

Długość pocisku: 28,4 mm

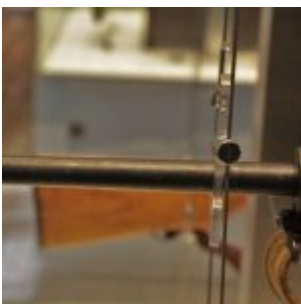
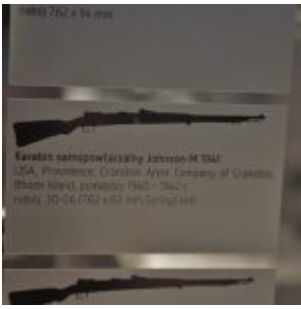
Masa naboju: 26,96 g

Masa pocisku: 9,8 g

Prędkość wylotowa: 835 m/s

Donośność: maksymalna 3.450 jardów (3154 metry)

Pocisk pełnopłaszczowy z ołowianym rdzeniem. Amunicja opracowana w 1938 roku zoptymalizowana do prowadzenia płaskotorowego ognia na dystansie do 1.500 jardów (ok. 1380 metrów)

Autor – zdjęcia: Dawid Kalka
Kraków, Kraków, Muzeum Armii Krajowej im. gen. Emila Fieldorfa
"Nila"
Broń z kolekcji Dr. Stanisława Wcisło

Podstawowe dane taktyczno-techniczne

- Kaliber: 7,62 mm
- Amunicja: 7,62 ×63 mm (.30-06 Springfield)
- Masa własna: 3,9 kg
- Długość całkowita: 1156 mm
- Długość lufy: 558 mm
- Zasilanie: magazynek na 10 naboii

Autor – Dawid Kałka

Bibliografia

1. <http://www.dws-xip.pl/encyklopedia/>
2. Karabiny karabinki i pistolety maszynowe Encyklopedia długiej broni wojskowej XX wieku – Żuk Aleksandr B.
3. Witold Głębowicz, Roman Matuszewski, Tomasz Nowakowski: Indywidualna broń strzelecka II wojny światowej, Warszawa 2010
4. https://commons.wikimedia.org/wiki/Category:M1941_Johnson